

ת"פ 62340/07/17 - מדינת ישראל נגד פאדי מיגל כמיל

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 62340-07-17 מדינת ישראל נ' כמיל(עציר)

לפני כבוד השופט כמאל סעב

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם פאדי מיגל כמיל (עציר)

בשם המאשימה: עו"ד בני פסקל - פרקליטות מחוז חיפה פלילי

בשם הנאשם: עו"ד פארס בריק - סניגוריה ציבורית

גזר דין

א. פתח דבר:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, שתוקן במסגרת הסדר דיוני, המייחס לו ביצוע עבירות, בששה אישומים, כמפורט להלן:

באישום הראשון, עבירה של נהיגה ללא רישיון תקף, לפי סעיף 10 (א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה"), וכן עבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח תקפה, לפי סעיף 2(א) + (ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל - 1970 (להלן: "פקודת הביטוח").

באישום השני, עבירה של שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

באישום השלישי, עבירה של שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

באישום הרביעי, עבירה של תקיפה לשם גניבה, לפי סעיפים 381(א)(2) + 29 לחוק העונשין, וכן עבירה של גניבה, לפי סעיפים 384 + 29 לחוק העונשין.

באישום החמישי, עבירה של תקיפה לשם גניבה - לפי סעיפים 381(א)(2) + 29 לחוק העונשין, וכן עבירה של גניבה, לפי סעיפים 384 + 29 לחוק העונשין.

באישום השישי, עבירה של מעשה פיזיות ורשלנות, לפי סעיפים 338(א)(1) + 29 לחוק העונשין.

2. במסגרת ההסדר הדיוני הוסכם כי הצדדים ינהלו הוכחות רק לגבי האישום השלישי באופן שהמאשימה

תגיש לביהמ"ש תיק מוצגים הכולל כל הראיות מטעמה והסנגור יוותר על חקירת העדים ויעיד מטעמו רק את הנאשם והצדדים יסכמו טיעוניהם על סמך תיק המוצגים ועדות הנאשם.

3. בתשובתו לכתב האישום המתוקן, הודה הנאשם באישום הראשון, הרביעי, החמישי והשישי, אך כפר באישום השלישי וטען כי לא ביצע את מעשה העבירה, ובאשר לאישום השני, הודה הנאשם בעובדותיו, אם כי טען כי עובדות אלה מקימות עבירה של תקיפה לשם גניבה ולא עבירת שוד כמיוחס לו בכתב האישום המתוקן.

4. במסגרת הכרעת הדין שניתנה ביום 21.6.18 הרשעתי את הנאשם, על סמך הודאתו בעבירות שיוחסו לו באישומים הראשון, הרביעי, החמישי והשישי.

באשר לאישום השלישי, קבעתי כי על סמך מכלול הראיות הנסיבתיות שנפרסו בפניי, לצד שתיקתו של הנאשם בעדותו ואי מתן הסבר חלופי, הרי המאשימה הוכיחה מעל לספק סביר כי הנאשם הוא זה שביצע את המיוחס לו באישום השלישי, ולפיכך הרשעתי אותו בעבירה של שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

באשר לאישום השני, קבעתי כי סדרת המעשים שבוצעו על ידי הנאשם, כעולה מעובדות האישום השני, בהן הודה הנאשם, מקיימת את דרישות סעיף 402(א) לחוק העונשין, על כן, הרשעתי אותו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום המתוקן; קרי, בעבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

ב. עובדות כתב האישום המתוקן:

5. כאמור, כתב האישום מכיל ששה אישומים.

6. באישום הראשון, נטען כי הנאשם מעולם לא הורשה לנהוג ולא החזיק ברישיון נהיגה בתוקף וכי ביום 13.7.17, (להלן: "**יום האירוע**"), נהג על אופנוע שבבעלותו, ללא רישיון נהיגה תקף וללא פוליסת ביטוח תקפה.

7. באישום השני, נטען כי ביום האירוע בסמוך לשעה 15:30, נהג הנאשם באופנוע ברחוב קרן היסוד בחיפה (להלן: "**הרחוב**"), ובאותה עת, המתלוננת אנסטסיה דובוב ילדת 57 (להלן: "**המתלוננת**") ישבה לבדה על ספסל בתחנת אוטובוס בסמוך לבנין מס' 16 שברחוב, כשהיא אוחזת בידה מכשיר פלאפון מסוג "שיומי נוט 4" (להלן: "**הפלאפון**").

8. הנאשם הבחין במתלוננת, נסע עם האופנוע על המדרכה ונעצר מאחורי הספסל עליו ישבה ובעודו יושב על האופנוע, שלח הנאשם את ידיו לעבר הפלאפון, תפס במפתיע בשתי ידיו בחוזקה בפלאפון

וניסה להוציאו מידי המתלוננת שהתנגדה ואחזה בפלאפון, אולם הנאשם משך אותו בכוח מידיה, ועזב את המקום בנהיגה על האופנוע כשברשותו הפלאפון ששווי כ- 950 ₪.

9. באישום השלישי, נטען כי בהמשך לאמור באישום השני, באותו יום - יום האירוע, בשעה 15:45, נהג הנאשם על האופנוע ברחוב הפלמ"ח בחיפה ובאותה עת, דריה אימנבקוב, ילידת 1997 (להלן: "המתלוננת"), הלכה לבדה על המדרכה בסמוך לבנין מס' 2 שברחוב, כשהיא אוחזת בידה מכשיר פלאפון מסוג "LG-K10" (להלן: "הפלאפון").

10. הנאשם נהג באופנוע, שעצר על המדרכה וכשהמתלוננת חלפה על פניו, תפס הנאשם במפתיע את ידה שאחזה בפלאפון. המתלוננת שחררה את ידה מתפיסתו, אז הנאשם דחף אותה בידיו בחזה, היא איבדה את שיווי משקלה ונפלה לאחור. בשלב זה, הוציא הנאשם את הפלאפון מאחיזת המתלוננת שנפלה לאחור וראשה נחבט בחומת הבטון שבסף המדרכה. הנאשם עזב את המקום ונמלט באמצעות האופנוע, כשברשותו הפלאפון ששווי כ- 1,100 ₪.

11. כתוצאה ממעשיו של הנאשם סבלה המתלוננת מכאבים וסחרחורת ונזקקה לטיפול רפואי.

12. באישום הרביעי, נטען כי ביום האירוע, בסמוך לשעה 17:30, לאחר תיאום מראש בין הנאשם לבין חברו רמי (להלן: "רמי"), נהג הנאשם באופנוע ברחוב האשלג 3 בחיפה, מקום עבודתו של רמי. רמי עלה על האופנוע והשניים עזבו את המקום בנסיעה והגיעו לביתו של רמי, שם שהו מספר דקות. לאחר זמן קצר, נסעו השניים לאזור מרכז הכרמל. במהלך כל הנסיעות שתוארו לעיל הנאשם נהג באופנוע.

13. בסמוך לשעה 18:20, אדוה שי, ילידת 1972 (להלן: "המתלוננת"), הלכה לבדה על המדרכה בסמוך לבנין מס' 4 שברחוב שער הלבנון, כשהיא אוחזת בידה מכשיר פלאפון מסוג "שיומי נוט 4" (להלן: "הפלאפון"), עם כיסוי שבתוכו היו 350 ₪ במזומן, רישיון נהיגה, כרטיס אשראי וכרטיס קופת חולים - (להלן: "הכסף" ו- "הכרטיסים").

14. הנאשם ורמי הבחינו במתלוננת והחליטו ליטול ממנה את הפלאפון, השניים חלפו על פניה עם האופנוע כשהנאשם נוהג בו, הסתובבו על המדרכה והתקרבו אל המתלוננת בנסיעה. כשהגיעו סמוך למתלוננת, נטלו ממנה את הפלאפון ששווי כ- 900 ש"ח, הכסף והכרטיסים ועזבו את המקום.

15. באישום החמישי, נטען כי בהמשך לאמור באישום הרביעי, באותו יום, בסמוך לשעה 18:25, קטינה ילידת 2002 (להלן: "הקטינה"), עמדה על המדרכה בסמוך למלון פנורמה, שנמצא בשדרות הנשיא מס' 109 בחיפה, כשהיא אוחזת בידה מכשיר פלאפון מסוג "אייפון 6" (להלן: "הפלאפון"). הנאשם ורמי הבחינו בקטינה והחליטו ליטול ממנה את הפלאפון. השניים התקרבו אליה, כשהם רוכבים על האופנוע שנסע על המדרכה והנאשם נוהג בו ובהגיעם סמוך אליה, אחז רמי במפתיע בפלאפון שהיה

בידה, משך אותו בחוזקה והוציאו מידה. הנאשם ורמי עזבו את המקום, כשברשותם הפלאפון ששווי כ- 2000 ₪.

16. באישום השישי, נטען כי בהמשך לאמור באישום החמישי, הנאשם ורמי נסעו בנסיעה מהירה בשדרות הנשיא לכיוון מרכז חורב, כשהנאשם נוהג באופנוע ונוסע בניגוד לכיוון התנועה, לאחר מכן השתלב בנתיב עם כיוון התנועה לשדרות מוריה.

17. השוטר בן אזולאי שמשרת ביחידת האופנוענים, שמע ברשת הקשר דיווח אודות האירוע נשוא האישום החמישי, הבחין בנאשם וברמי כשהם נוסעים על האופנוע בשדרות מוריה, והחל לנסוע אחריהם, כשהאורות והסירנה באופנוע המשטרתי דולקים.

18. הנאשם ורמי עצרו בהתקרבותם לצומת "כיכר ספר" מאחר והרמזור הראה אור אדום, השוטר נעצר בצמוד אליהם וקרא להם לעצור, אולם הם לא שעו לקריאותיו והמשיכו בנסיעתם.

19. השניים נסעו במהירות שאינה תואמת את תנאי הדרך, תוך מעבר מהיר בין הנתיבים המלאים בכלי רכב הנוסעים על הכביש, תוך ביצוע עקיפות מסוכנות, חציית קו הפרדה, נסיעה על אי תנועה ואי מתן זכות קדימה להולכי רגל במעברי חציה. בהמשך, פנו השניים לשדרות מאפו, לכיוון בית החולים "כרמל", תוך שהם ממשיכים בנסיעה מהירה, חוצים את אי התנועה לנתיב הנגדי כדי לעקוף כלי רכב שנסעו בנתיב נסיעתם. השניים נסעו ברחוב רנ"ק, נכנסו לרחוב תל מאנה, בניגוד לתמרור "אין כניסה" שמוצב במקום, נסעו ברחוב כנגד כיוון התנועה, במהירות, באופן שיש בו כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה.

20. השוטר ניסה לעקוף אותם, אולם השניים חסמו אותו, באופן שסיכן את בטיחותו ולא אפשרו לו זאת. בהמשך, חזרו השניים לשדרות מאפו, נסעו בנתיב כנגד כיוון התנועה מספר מטרים, חצו את אי התנועה והשתלבו בנתיב עם כיוון התנועה.

21. בשלב זה, התנגשו השניים בניידת משטרתית אשר עמדה על אי התנועה בשדרות מאפו וכתוצאה מההתנגשות נגרמו נזקים לניידת ולאופנוע והשניים נזקקו לטיפול רפואי.

אלו הן עובדות פרטי האישום ונסיבות ביצוע העבירות וכעת אתייחס לתסקיר שירות המבחן.

ג. תסקיר שירות המבחן:

22. כעולה מהתסקיר שהוגש ביום 16.9.18, הנאשם כבן 23, רווק, מתגורר עם אביו בחיפה, ומשפחת מוצאו מונה הורים גרושים ואחות צעירה ממנו.

23. הנאשם שתף שירות המבחן שהוריו התגרשו כשהיה בגיל 15 ומאותו גיל החל שימוש בסם מסוג "חשיש" ולאחר מכן השתמש גם בסמי הזיה לאורך השנים כדי להירגע ולהתמודד עם הקשיים בחייו.

24. שירות המבחן התרשם מהנאשם כבעל יכולות תקשורת והבעה עצמית טובות, מאידך קשייו ודפוסי ההתמכרות שלו פוגעים בדמוי העצמי שלו ומשפיעים על התנהלותו ובחירותיו.

25. לחובתו של הנאשם שתי הרשעות קודמות מהשנים 2014 ו- 2016 בגין עבירות נשק ובגין ריצה מאסרים של 6 חודשים ו- 15 חודשים.

26. באשר לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, הנאשם לקח אחריות על התנהגותו פרט לאישום השלישי בו הוא כפר.

27. שירות המבחן התרשם כי הנאשם ממקד את התנהלותו כנובעת מהתמכרותו לסמים ובאובדן השליטה סביב התמכרות זו ונטה ליחס את מעשיו כמושפעים מהתחברותו לחברה שולית וניהול אורח חיים המאופיין במעורבות בפליליים ושימוש בסמים. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם פעל באופן אלים, מכון ומתוכנן על מנת להשיג את מבוקשו תוך כדי פגיעה ברכושם ושלומם של נפגעי העבירה. בנוסף התרשם שירות המבחן כי סנקציות עונשיות שהוטלו על הנאשם בעבר לא יצרו הרתעה ממשית עבורו.

28. שירות המבחן התרשם מנזקקות טיפולית גבוהה נוכח עברו הפלילי של הנאשם ודפוסי התמכרותו וכי הנאשם לא השתלב בעבר בתהליך טיפולי משמעותי כל שהוא. להערכת שירות המבחן, ללא התערבות טיפולית משמעותית קיימת רמת מסוכנות גבוהה להישנות התנהגותו האלימה גם בעתיד.

29. לאור דפוסי העבריינות של הנאשם, חומרת העבירות וקשייו להשתלב בהליך טיפולי בקהילה, המליץ שירות המבחן על שילובו של הנאשם במסגרת מאסרו בהליך טיפולי בתחום ההתמכרות וזאת כמובן במידה וביהמ"ש יטיל עליו עונש של מאסר.

ד. טיעוני המאשימה:

30. המאשימה הגישה את טיעוניה בכתב שסומנו ת/83, והשלימה אותם בעל פה בפניי.

31. כמו כן הגישה המאשימה גיליון הרשעות קודמות של הנאשם שסומן ת/84 וכתב אישום מתוקן וגזר דין בעניינו של רמי - שותפו של הנאשם לביצוע העבירות נשוא האישומים 4, 5 ו-6 שסומנו ת/85א ו- ת/85ב.

32. המאשימה הדגישה בטיעוניה הכתובים כי עבירות השוד והתקיפה פוגעים בערכים של שמירה על בריאות האדם, ושלמות גופו, על הקניין הפרטי ועל ביטחונו האישי של הפרט. עוד הדגישה המאשימה כי עבירות התעבורה פוגעות בערכים של הגנה על הציבור מפני אלה שאינם מורשים לנהיגה, מניעת תאונות דרכים, שמירה על חיי אדם ועל משתמשי הדרך וכן שמירה על הסדר הציבורי ושלטון החוק.

33. המאשימה ציינה כי המחוקק לא בכדי קבע עונש של עד 20 שנות מאסר לצד עבירת השוד הכוללת אלמנטים של אלימות. המאשימה הפנתה לפסיקה והדגישה כי עבירות הרכוש ובפרט עבירות השוד וגניבת טלפונים ניידים הפכו לתופעה נפוצה, חמורה ומדאיגה אשר פוגעת קשה בפרטיותו של הקרבן, בכבודו וברכשו ובתחושת חוסר ביטחון אישי לו ולציבור בכללותו.

34. עוד הדגישה המאשימה כי בית המשפט העליון עמד גם על החומרה היתירה הטמונה בעבירות של נהיגה מסוכנת וחסרת אחריות וטענה כי הנאשם ושותפו נמצאים ברף העליון מבחינת חומרת העבירה ולטעמה מעשיהם נושקים לעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תעבורה.

35. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ציינה המאשימה כי מעשי הנאשם היו מתוכננים, חלקו באישומים 1-3 הינו בלעדי ובאישומים 4-6 הינו מהותי ודומיננטי. לטענתה, אומנם השותף הוא זה שנטל את הפלאפונים באישומים 4-6 אך ודאי שלולא נהיגתו של הנאשם על הקטנוע, ביצוע העבירות היה קשה הרבה יותר.

המאשימה ציינה כי רכושן של המתלוננות באישומים 1,2 ו-4 נתפס ברשות הנאשם בעת מעצרו והושב להן. יחד עם זאת רכושה של המתלונן באישום השני לא נתפס ונותר ברשות הנאשם. כמו כן המתלוננת באישום 3 נזקקה לטיפול רפואי.

36. המאשימה הפנתה לריבוי העבירות והצטברותן הכוללות הן עבירות רכוש, הן עבירות אלימות והן עבירות תעבורה וטענה כי אומנם היה מקום לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד ממעשה העבירה, אולם לאור גזר הדין שניתן בעניינו של השותף, ששם התייחס בית המשפט לכל העבירות כאירוע אחד, הסכימה המאשימה שבית משפט זה יקבע מתחם ענישה אחד כולל לכלל העבירות.

37. המאשימה סבורה כי נוכח חומרת העבירות, ריבוי והצטברותן, הערכים המוגנים שנפגעו ומדיניות הענישה הנוהגת, יש לקבוע מתחם הענישה כאמור בסעיף 36 לעיל, בצירוף מאסרים מותנים, תשלום פיצוי למתלוננות, קנס, פסילת רישיון בפועל לשנים ארוכות ופסילה על תנאי.

38. בטיעוניה בפני התייחסה המאשימה לתסקיר וציינה כי שירות המבחן התרשם שקיימת אצל הנאשם רמת מסוכנות גבוהה, וזאת ללא התערבות טיפולית משמעותית, וכי הנאשם מכור לסמים מזה שנים ארוכות והסיכוי שהוא יצליח להיגמל בכוחות עצמו נמוך מאוד.

39. עוד ציינה המאשימה כי שירות המבחן המליץ שהליך הגמילה מסמים, ככל שהנאשם חפץ בכך, יהיה בין כותלי בית הסוהר.

40. המאשימה ציינה כי הנאשם משליך את האחריות לביצוע המעשים על השותף, וזאת בניגוד גמור לעובדות כתב האישום המתוקן שעולה מהן כי הנאשם הוא הדומיננטי בין שניהם, הוא זה שביצע שני מעשי שוד לבדו ורק בהמשך צירף אליו את שותפו. עוד ציינה המאשימה כי שירות המבחן התרשם שהסנקציות העונשיות הקודמות שהוטלו על הנאשם לא הרתיעו אותו, ולכן לטעמה של המאשימה, יש הצדקה להטיל על הנאשם עונש ממושך וחמור כדי שיפנים חומרת המעשים ויירתע בעתיד.

41. לעניין העונש שהוטל על השותף - 22 חודשי מאסר, טענה המאשימה כי מדובר בעבירות שמקבילות לעבירות נשוא האישומים 4, 5 ו-6 בכתב האישום של הנאשם, כאשר לטעם המאשימה עונש הנאשם צריך להיות גבוה בהרבה, הן בשל כך שהוא ביצע שני מעשי שוד נוספים לבדו, והן בשל כך שהוא נהג על האופנוע לאורך כל הדרך בכל מעשי העבירה מבלי שהורשה לנהוג, והוא היה זה ששלט בפועל באופנוע ונמלט מהשוטרים תוך יצירת סיכון למשתמשי הדרך.

42. אשר על כן, ביקשה המאשימה לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל קרוב לרף העליון של מתחם הענישה הנטען על ידה, להפעיל את עונש המאסר המותנה באופן מצטבר, ולהטיל מאסרים מותנים, חיובו בתשלום פיצוי למתלוננות, קנס, פסילת רישיון נהיגה בפועל לשנים ארוכות וכן פסילה על תנאי.

ה. טיעוני ב"כ הנאשם:

43. הסנגור ציין כי בעניינו של הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן שמייחס לו ביצוע מספר עבירות שכולן התרחשו ביום האירוע - ביום 13.7.17, בין היתר, יוחסו לו עבירות של נהיגה ללא רישיון וארבע עבירות שהגרעין המשותף ביניהן הוא חטיפת טלפון בכוח, כאשר המאשימה טענה ששניים מאותם מעשים הם בגדר תקיפה לשם גניבה ושניים נוספים הם עבירת שוד ובכך הורשע כאמור בהכרעת הדין.

44. הסנגור טען כי הנאשם אומנם כפר בעובדות האישום השלישי ובית המשפט הרשיע אותו לאחר שמיעת ראיות בהליך מקוצר, אך גם בנוסף הנאשם טען טענה משפטית מסוימת שנדחתה גם היא ע"י בית המשפט. לטענת הסנגור, הסיווג של המעשה נכון ביחס לעונש. הסנגור ציין כי אין ספק שלטענה זו יש משקל הרבה יותר משמעותי כאשר ביהמ"ש גוזר עונשו של הנאשם. לטענתו, על פי שיטת הענישה לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, צריך לשקול את העונש על סמך נסיבות העבירה ולא דווקא סעיף האישום. הסנגור ציין כי אם נעשה אבחנה בין הנסיבות של האישומים 2 ו-3 לבין האישומים 4 ו-5 שגם בהם מואשם השותף, לא מוצאים הבדל משמעותי. בכל המקרים היה מדובר במעשה של חטיפת טלפון ללא שימוש באלימות של ממש, ולכן הטיעון של ב"כ המאשימה ביחס לפער שאמור להיות בין הנאשם כאן לבין שותפו, איננו מבוסס.

45. הסנגור ביקש מביהמ"ש לראות את המעשים ולא דווקא את העבירות וציין כי דווקא בעבירת השוד, קבע ביהמ"ש העליון לא אחת כי קיים מגוון מאוד רחב של ענישה, יש את המקרים הגובלים בתקיפה לשם גניבה שהחמורים שבהם אינם עולים על 6 חודשים ויש מקרים חמורים יותר.

46. הסנגור סבור כי עונשו של הנאשם איננו אמור להיות יותר חמור מעונשו של השותף - רמי. הסנגור הפנה לגזר הדין בעניינו של השותף וציין כי השותף צירף תיק נוסף שבגינו היה עצור עד תום ההליכים, שעניינו שני אישומים נפרדים של עבירות סחר בסמים ובית המשפט בשקלול כל הנסיבות הגיע למסקנה כי העונש הראוי בסופו של דבר הינו 22 חודשי מאסר לצד עונשים נלווים. לטענת הסנגור, כשלוקחים בחשבון את העובדה שגם השותף צירף שני אישומים בעבירות חמורות, זה אמור להוביל למסקנה כי העונשים אמורים להיות דומים לנוכח העיקרון של אחידות הענישה.

47. הסנגור הפנה לתסקיר וציין כי התסקיר מלמד על נסיבות חייו הקשות של הנאשם וכי למעט הטענה לגבי האישום השלישי, מודה הנאשם בביצוע העבירות, מקבל אחריות, והחשוב מכל, הנאשם אכן יודע שהשימוש בסמים הוא זה שמכשילו בניהול חיי נורמטיביים ובשל התמכרותו לסם הוא מבצע עבירות, הוא מודע שצריך לשנות אורחות חייו והוא אכן מעוניין מאוד בביצוע שינוי, הביע נכונות כנה לעבור הליך שיקומי והוא מוכן שאותו הליך שיקומי יבוצע בתקופת המאסר.

48. הסנגור הדגיש כי הנאשם נמצא במעצר 14 חודשים - תקופה מאוד ארוכה בשים לב לכך שהנאשם למעשה לא התכחש למרבית האישומים שיוחסו לו, וכידוע תנאי המעצר קשים יותר מתנאי המאסר.

49. הסנגור עשה ככל יכולתו כדי לסייע לנאשם וטען כי הדמיון במעשים של הנאשם והשותף, מספר העבירות שביצע כל אחד, העבר הפלילי הדומה, התסקיר של הנאשם היותר חיובי מתסקיר השותף, וכן עיקרון אחידות הענישה, כל אלה לטענת הסנגור מצדיקים כאמור הטלת עונש דומה ושווה על הנאשם לזה שהוטל על שותפו רמי, ולכן בסופו של יום ביקש הסנגור להסתפק בתקופת מאסר של 22 חודשים לצד עונשים נוספים, כפי שנגזרו על השותף, שם הוטל על השותף תשלום פיצויים לכל מתלונן ופסילת רישיון נהיגה לתקופה של 3 שנים. הסנגור ציין כי אומנם הנאשם הוא זה שנהג בקטנוע אולם העבירות בוצעו בצוותא חדא והמאשימה ייחסה גם לשותף עבירה של נהיגה בפזיזות.

ו. גזירת הדין:

50. כידוע, מלאכת גזירת הדין מלאכה קשה היא והיו שדימו אותה ל"קריעת ים סוף" - ראו לעניין זה ע"פ 4272/04 פלוני נגד מדינת ישראל, פ"ד נט (6), 175, ע"פ 2012/79 פלוני נגד מדינת ישראל, פ"ד לד (2), 421 וע"פ 1399/91 ליבוביץ נגד מדינת ישראל, פ"ד ז (1).

51. הנאשם הורשע בביצוע עבירות של נהיגה ללא רישיון תקף, נהיגה ללא פוליסת ביטוח תקפה, שתי עבירות של

שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, שתי עבירות של תקיפה לשם גניבה, שתי עבירות של גניבה, וכן עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות.

52. אין חולק כי העבירות בהן הורשע הנאשם הן עבירות חמורות ומשנה חומרה אנו מוצאים בנסיבות ביצוען, הן בהתחשב במהות הקורבן והן לאור מהות כל עבירה והעונש שנקבע בצידה על ידי המחוקק.

53. לעניין התופעה של שוד טלפונים ניידים, המלווה לא פעם במעשי אלימות כלפי קורבנות העבירה נאמר בע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 27.8.13), כי:

"למרבה הצער, הפכו, בתקופה האחרונה, מעשי השוד ובעיקר ככל שמדובר בשוד של מכשירים סלולאריים יקרי ערך, לתופעה שניתן להגדירה כ'מכת מדינה', כאשר חדשות לבקרים מדווחים אנו על תקיפה של קורבנות חסרי הגנה, על-ידי שודדים אלימים וחסרי מעצורים, המבקשים לשדוד את רכושם ולזכות ברווח כספי קל וזמין ... מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובביטחונם של הציבור בכללותו" (שם, פסקה 13).

54. שוד תיקים מעוברי אורח בכלל וחלשים בפרט, הפך למכת מדינה הפוגעת בביטחון הציבור, ברווחתו ובשלמותו. במידה ולא יירתעו עוברי עבירות אלה ובשל פחדם של חסרי ישע ממעשים שכאלה, יתקשו תושבים תמימים להלך לתומם ברחוב.

בע"פ 5213/06 וונדמו נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 9.5.07), נאמרו דברים היפים לענייננו:

"עבירת השוד בפני עצמה חמורה היא, וכאשר היא מופנית אל החלש והקשיש בחברה שהסיכוי להתנגדותו הוא קטן, היא חמורה שבעתיים. הפגיעה במתלונן חסר הישע אינה אך פגיעה פיזית, אלא יש בה פגיעה בביטחונם של המתלונן..."

55. בבואנו לבחון עבירות מן הסוג שבהן הורשע הנאשם, נמצא כי בית המשפט העליון קבע כי, ככלל יש לתת את הבכורה לשיקולי הענישה שבאינטרס הציבורי, ובין שאר שיקולי ההרתעה, הגמול וההגנה על קורבנות העבירה החלשים והזקוקים להגנה כדי למנוע כל פגיעה בזכות כל אדם - אישה ואיש, קטין, בוגר וקשיש מלהלך חופשי בטבורה של עיר בבטחה וללא כל חשש.

56. יחד עם זאת, בהתחשב בעובדה כי הענישה במקומותינו אינדיבידואלית היא: המותאמת לנאשם ולעבירה שבה הורשע לרבות, נסיבות הקרבן, נסיבות העבירה ונסיבותיו האישיות, כפי שנקבע בע"פ 5106/99 אבו נגימה נ'

מ"י, פ"ד נד(1) 350, הרי גם נתונים אלה יבואו במניין שיקוליו של בית המשפט בקביעת העונש ההולם לפי תיקון 113 לחוק.

מתחם העונש ההולם:

57. משהבאנו את גישת ביהמ"ש העליון לעבירת שוד מכשירים סלולאריים, נעבור לדון במתחם העונש ההולם.
58. על כתפי בית המשפט מוטלת החובה לקבוע מתחם ענישה הולם לנסיבות העבירות אשר בוצעו ע"י הנאשם, זאת בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין.
59. הואיל והנאשם הורשע במספר עבירות ולאור הסכמת המאשימה, הרי כל העבירות בהן הורשע הנאשם מקימות אירוע עברייני אחד, שכן העבירות התרחשו בסמיכות של זמן ומקום, והעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות שבוצעה נועדה לאפשר את הימלטות הנאשם ושותפו לאחר ביצוע העבירות, באופן היוצר קשר הדוק בין המעשים - ראו לעניין זה והשוו ע"פ 4910/13 **ג'אבר נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 29.10.14 וע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נגד יוסף דלאל** (ניתן ביום 3.9.15).
60. הנני נוטה להסכים עם דברי המאשימה מעלה, בהקשר לערכים החברתיים אשר נפגעו, כאשר פעל הנאשם כפי שפעל. לא זו אף זו, מסכים אני שמידת הפגיעה בערכים הללו גבוהה היא - לעניין הערך החברתי אשר נפגע מביצוע עבירת השוד ראו ע"פ 1127/13 **עמאואל גברזג'י נגד מדינת ישראל** - (ניתן ביום 15.1.14), שם נקבע כי:
- "הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירת השוד, הוא כבודם, חירותם ורכושם של המתלוננים - קרבת העבירה, ובטחונם של הציבור, יכולתו הממשית לחיות את חייו ולהלך ברחובות ללא חשש".** (שם, פסקה 30).
- זאת ועוד בענייננו הורשע הנאשם בעבירות תעבורה הפוגעות בערכים מוגנים של שמירה על חיי אדם ומשתמשי הדרך, הסדר הציבורי ושלטון החוק.
61. כאמור, בחינת מדיניות הענישה בעבירות שוד לפי סעיף 402 (א) לחוק העונשין, מראה כי ישנה קשת רחבה של מעשי שוד השונים זה מזה בנסיבותיהם, בתכליתם ובדרגת חומרתם. מאחר וכך הדבר, תלויה מידת הענישה הנוהגת בנסיבותיו הקונקרטיים של מעשה השוד וחומרתו - ראו לעניין הזה ע"פ 772/13 **יחיא נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 29.6.14).

ניתן גם לראות כי קיימת מגמת החמרה כאמור במקרים כגון אלה בהם הורשע הנאשם. יחד עם זאת ובמקרים שאינם שכיחים כלל, ייטה בית המשפט לקולא בשל שיקולי שיקום וזאת לפי סעיף 40ד(א) לחוק העונשין.

היטיב לתאר את הדברים כב' השופט א' רובינשטיין במסגרת ע"פ 4841/13 ספי נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 6.2.14), כאשר כתב כך:

"באשר לקביעת מתחם העונש ההולם - כנודע, לובשת עבירת השוד פנים וצורות רבות וקביעת מתחמי הענישה ההולמים בגינה מגוונת; אך פטור בלא כלום אי אפשר (בבלי, חולין כז ע"ב), ואת המסגרת קבע כמובן המחוקק בקביעת "תג העונש" לעבירה זו - אין זה דין של עבירה שנעברה תוך פגיעה פיסית אלימה לעבירה שבוצעה על דרך הפחדה בלבד; אין זה דין של עבירה שנעברה לאחר תכנון והכנה מוקדמים לעבירה אקראית-ספונטנית; אין זה דין של עבירה שנעברה בחבורה לדינה של עבירת אדם יחיד; אין זה דין של עבירה שנעשתה תוך שימוש בנשק, חם או קר, לעבירה שנעשתה ללא שימוש בנשק; אין זה דין של עבירה חד פעמית למסכת שיטתית של עבירות. נוכח כל אלה, עיון באסופת הפסיקה, ממנה מבקשים המערערים להיבנות, מגלה כי "אין הנידון דומה לראיה" (בבלי, פסחים ט"ו ע"א). הגם שהשופט ס' ג'ובראן העמיד במקרה אחד את מתחם הענישה הראוי בגין עבירות שוד "ספונטניות" על תקופה של בין 6 חודשים לבין שנתיים מאסר בפועל (ע"פ 7655/12 פייסל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2013)), בנידון דידן עסקינן בשוד מתוכנן ויזום בצוותא. יתר על כן, עיון בפסיקה מתגלה כי המתחם והעונש שנגזר בגדרו אינם חורגים מן המקובל בעבירות שוד שבוצעו בנסיבות דומות".

62. בע"פ 5859/15 חסן בנאת נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16.3.16), המערער, יליד 1993, הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון, לאחר שנשמעו כל הראיות בתיק, בעבירת שוד לפי סעיף 402 (א) לחוק העונשין ואשר נעברה כלפי המתלוננת, ילידת 1957. המערער תפס את תיק המתלוננת שהיה מונח על כתפה הימנית, משך אותו בחזקה, הפילה ארצה וגרר אותה עד אשר הצליח לגנבו. נקבע מתחם ענישה הנע בין 20 ל-48 חודשים. על המערער הוטלו 30 חודשי מאסר בפועל והופעל במצטבר מאסר על תנאי למשך 5 חודשים, כך שהעונש עמד על 35 חודשים. בית המשפט העליון הפחית את עונש המאסר והעמידו על 30 חודשים בלבד, בשל חפיפת עונש המאסר המותנה שהופעל.

63. בע"פ 1347/13 אחמד חאמד נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 7.10.13), הורשע המערער עפ"י הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של שוד ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, אשר נעברו כלפי אישה כבת 57. בית המשפט הזה הטיל על המערער 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש תוך קביעה כי **"נוכח עברו הפלילי המכביד של המערער, על אף גילו הצעיר, העונש שהוטל עליו בנסיבות ביצוע העבירה אינו מצדיק התערבות...".**

64. בע"פ 4297/13 פלח חי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16.3.14), התייחס בית המשפט לתופעת שוד הפלאפונים, וכינה אותה ב"מכת מדינה". בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש בקובעו כי 26 חודשי מאסר אינם מהווים עונש חמור, החורג ממסגרת מתחם הענישה המקובל בעבירות דומות.

65. בע"פ 7684/13 **פלויני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 16.3.14) נקבע כי עונש של 21 חודשי מאסר שנגזר על המערער בגין הרשעתו בשוד של טלפון סלולארי, אינו מהווה עונש מחמיר החורג ממתחם הענישה המקובל בעבירות דומות ולכן אינו מצדיק התערבות ערכאת הערעור.

66. בע"פ 5942/13 **אבו דלו מג'אד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 10.2.14), דן בית המשפט העליון בשאלת הגבול בין גניבה לבין שוד, ככל שהדבר נוגע לחטיפת פלאפונים, אושרה ההרשעה בעבירת השוד, ונדחה הערעור של המערער על עונש של שישה חודשי מאסר בעבודות שירות, כאשר בית המשפט העליון מציין שהעונש הרגיל בגין עבירות שוד הוא מאסר מאחורי סורג ובריח.

67. בע"פ 7614/09 **יהונתן טראוב נ' מדינת ישראל** - (ניתן ביום 13.05.10), המערער, צעיר כבן 22, הורשע על פי הודאתו, בעבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין. המערער עקב אחר המתלוננת עת יצאה מהבנק, משך את תיקה בחוזקה, הפיל אותה ארצה, נטל את התיק מידיה ונמלט. בית המשפט המחוזי גזר עליו 48 חודשי מאסר בפועל, 6 חודשי מאסר על תנאי שהיו תלויים כנגדו, הופעלו במצטבר, והוטלו עליו 3 שנות מאסר על תנאי למשך 3 שנים. בית המשפט העליון הקל בעונשו וקבע כי המאסר על תנאי יופעל בחופף, וכן הופחתה תקופת מאסר על תנאי אשר הוטלה בתיק קודם. צוין, כי ההקלה בעונש היא על רקע מאמצי השיקום הכנים של המערער, מאמציו להיגמל מסמים והרצון שהוא מגלה לערוך שינוי באורחות חייו, וכתמריץ לעודדו להמשיך בתהליך השיקומי, ובעיקר בהתחשב בגילו הצעיר ובנסיבותיו האישיות הקשות.

68. לצד עבירות השוד, עבירות התקיפה לשם גניבה והגניבה הורשע הנאשם גם בעבירות תעבורה של נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח וכן בעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות כאשר בנהיגתו הרשלנית והמסוכנת באופנוע סיכן עוברי אורח תמימים ופגע בסדר הציבורי. יודגש כי הנאשם הוא זה שנהג באופנוע ומכאן שחלקו בעבירה זו הוא יותר מזה של שותפו רמי והוא עשה זאת בידעו שאין לו רישיון וביטוח.

לעניין המסוכנות הנשקפת מנהיגה המסכנת עוברי אורח ומהמרדפים הנעשים תוך כדי הימלטות עבריינים מהמשטרה ראו - ע"פ 4763/17 **ותד נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 29.1.18), ע"פ 5177/10 **עז אלדין נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 13.2.11).

69. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40ט לחוק העונשין כאמור; ניכר כי שני מעשי השוד, היו מתוכננים, בוצעו ע"י הנאשם תוך שהוא רואה לנגד עיניו את הפוטנציאל ליצירת רווח כלכלי קל ומהיר, וכי הופעלה אלימות כלפי המתלוננות בעת המעשה, אשר הובילה לחבלות בגוף אחת מהן ובוודאי עברו טראומה לא קלה, סבלו ויסבלו מחששות ופחדים, תוך פגיעה כזו או אחרת בנפשן, זאת ועוד ביצע הנאשם עבירות תקיפה וגניבה בצוותא חדא כאשר הנאשם נהג באופנוע והשותף נטל בפועל את הפלאפונים מידיהן של המתלוננות.

המתלוננות הותקפו בעודן הולכות ברחוב לתומן, הנאשם ביצע מעשה אלימות במתלוננות כדי להשיג את הדבר

הנגב, כאשר אחת המתלוננות נדחפה על ידי הנאשם, איבדה שוויו משקל ומעדה לאחר כשראשה נחבט בחומת בטון שעל סף המדרכה וסבלה מכאבים וסחרחורת ונזקקה לטיפול רפואי. זאת לצד הטראומה העוברת על הקרבן - לעניין זה ראו ע"פ 5617/13 כהן נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 27.5.14).

70. כאן המקום לציין כי רמי, שותפו של הנאשם בביצוע העבירה נשוא כתב האישום המתוקן ואשר התנהל נגדו תיק נפרד בפני כב' השופט אמיר טובי הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בשתי עבירות של תקיפה לשם גניבה, שתי עבירות של גניבה ובעבירת מעשה פיזיות ורשלנות ונגזר דינו ביום 29.3.18 (ראו ת.פ. 62318-07-17 - 85/ת), שם הוטלו עליו בין היתר 22 חודשי מאסר בפועל, פסילה למשך שלוש שנים ופיצוי לכל אחת מהמתלוננות בסך 2,000 ₪.

71. מכל מקום משהנאשם והשותף הובאו לדין באותה פרשה, הרי יש לבחון את העונש שיושט על הנאשם גם על פי עיקרון אחידות הענישה, שתכליתו להביא לכך שיושטו על שניהם עונשים על פי עיקרון ההלימה - לעניין חשיבות עקרון אחידות הענישה - ראו ע"פ 5450/00 שושני נ' מדינת ישראל, נ(2), 817 וע"פ 6672/03 מרינה קמינסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2), 441 וע"פ 8113/05 יוחנן קרה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 19.6.06).

72. עקרון נוסף וחשוב, הוא עיקרון השוויון בין נאשמים - ראו ע"פ 10370/02 משה סויסה נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 27.5.03), שגם על פיו יש להביא בחשבון ולתת את הדעת על העונש שהושת על השותף, תוך בחינת הנסיבות השונות והרלוונטיות).

73. אזכיר כי גם תכליתו של תיקון 113 לחוק העונשין באה למנוע ענישה שונה במקרים דומים. על כן, היא כוללת בחובה הן עקרון ההלימה ביחד ולפעמים בכפוף לעקרון אחידות הענישה והשוויון בין נאשמים שביצעו עבירות דומות.

74. כאמור, במקרה דנן, הנאשם הורשע באותן עבירות בהן הורשע השותף בתיק העיקרי ובנוסף הורשע הנאשם גם בשתי עבירות שוד וכן בעבירות של נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח. יצוין כי העונש הקבוע לצד עבירת השוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין הינו 14 שנים. משכך, לכאורה, עונשו של הנאשם אינו יכול להיות דומה ושווה לעונשו של השותף - רמי.

75. לא התעלמתי מהעובדה כי בעניינו של השותף צורף תיק שעניינו עבירות סמים שבגינן העמיד בית משפט את מתחם העונש הראוי על מספר חודשי מאסר עד 10 חודשי מאסר, כאשר מתחם הענישה שקבע בית המשפט בגין האירוע נשוא התיק העיקרי נע בין 12 עד 34 חודשי מאסר.

76. בנסיבות אלו, בזיקה לערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו ממעשי הנאשם ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, אני סבור כי בנסיבות מקרה זה מתחם העונש ההולם נע בין 24 חודשי מאסר בפועל לבין 48 חודשי מאסר בפועל - ראו והשוו ע"פ 7655/12

פייסל נגד מדינת ישראל - (ניתן ביום 4.4.13).

77. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40א לחוק העונשין, יש לזקוף לזכותו של הנאשם את גילו הצעיר, עברו, הודאתו בחלק הארי בפרטי האישום וקבלת אחריות. כמו כן לקחתי לתשומת ליבי במידה מסוימת את העובדה כי הנאשם היה שרוי במצוקה עת היה חי במחיצת אביו לאחר שהוריו התגרשו כשהיה בגיל 15, את הרקע שהובילו לביצוע המעשה ויתר נסיבותיו האישיות שפורטו בתסקיר.

78. ראוי לציין כי לחובתו של הנאשם שתי הרשעות קודמות בתחום הפלילי בגין עבירות בנשק וריצה בגין שני מאסרים בפועל בני 6 ו- 15 חודשי מאסר. בתחום התעבורתי, לחובתו של הנאשם עבירה אחת של נהיגה ללא רישיון, כאשר מעולם לא הוציא רישיון נהיגה, שבגינה הוטל עליו, בין היתר, מאסר מותנה של חודש למשך 3 שנים שהינו בר הפעלה.

79. לאחר שנתתי את דעתי לכלל השיקולים המתבקשים ובחנתי את נסיבות העבירות, ריבוי העבירות, הצטברותן וחומרתן, אין מנוס מהטלת ענישה מוחשית ממשיית מאחורי סורג ובריח. מה גם, שלא באה כל המלצה טיפולית מטעם שירות המבחן שהתרשם מנזקקות טיפולית גבוהה נוכח עברו הפלילי של הנאשם ודפוסי התמכרותו וכי הנאשם לא השתלב בעבר בתהליך טיפולי משמעותי כל שהוא וכי ללא התערבות טיפולית משמעותית קיימת רמת מסוכנות גבוהה להישנות התנהגותו האלימה והעבריינית גם בעתיד, ולכן לאור דפוסי חייו העברייניים של הנאשם וקשייו להשתלב בהליך טיפולי בקהילה, המליץ שירות המבחן על שילובו של הנאשם במסגרת מאסרו בהליך טיפולי בשל התמכרותו לסמים וזאת כמובן במידה וביהמ"ש יטיל עליו עונש של מאסר.

ז. סוף דבר:

80. לאחר שנתתי דעתי לכלל השיקולים המתבקשים, בחנתי את נסיבות העבירות, נסיבותיו של הנאשם, תסקיר שירות המבחן, העונש שהוטל על השותף ועקרונות הענישה שפרטתי לעיל, ומבלי להתעלם מהשיקולים הנוספים, הן לקולא והן לחומרה, אני מחליט להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 36 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו, דהיינו מיום 13.07.17.

אני מורה על הפעלת המאסר המותנה של חודש ימים שהוטל על הנאשם ביום 20.12.15 בתיק תתע"א 2652-09-14 של בימ"ש לתעבורה בחיפה וזאת במצטבר לעונש שהוטל עליו בתיק זה.

כך שסה"כ ירצה הנאשם **37 חודשי מאסר בפועל** מיום מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע ויורשע בגינה.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון ויורשע בגינה.

ד. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך ארבע שנים מתום מאסרו.

ה. 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה של נהיגה ללא רישיון.

ו. אני מחייב את הנאשם לשלם לכל אחת מהתלוננות פיצוי בסך של 2,000 ₪ שישולמו עד ליום 1.3.19.

הערה: תשומת לב שירות בתי הסוהר מופנית להמלצת שירות המבחן שלפיה, ככל שיגלה הנאשם רצון להשתלב בהליך שיקומי טיפולי בתחום ההתמכרות במסגרת בית הכלא, ראוי והולם לסייע בידי הנאשם להשתלב בתהליך שיקומי ומכאן הצורך לשקול זאת בחיוב.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום, הודעה לנאשם.

ניתן היום, ל' תשרי תשע"ט, 09 אוקטובר 2018, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד הגב' שני בן גיגי, הנאשם שהובא באמצעות הליווי ובא כוחו עו"ד פארס בריק.

הערה:

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשירות המבחן.